

Ruth med fut

Af Lone Als

Vi er fire, der har sat hinanden stævne den dag på Jernbanecafeen: Ruth og hendes bedsteveninde Pia, Agnete hende-selv og jeg, udfritteren. Vi er stimlet sammen fordi en JC-historie om Ruth skal se dagens lys. Mens der bliver skænket frisk og skummende 7-Express og stedets særdeles behagelige kaffe til hvem, der måtte ønske hvad, kigger jeg over en imaginær brillekant på genstanden for dagens træf.

Ruth er lille og fin – og indbegrebet af kvindelig perfektionisme. Ikke et hår sidder forkert, neglene er fejlfrie, smykker og tøj et førende dameblads forside værdig. Perfekt og naturligvis diskret make-up, kun læbestiften larmer lidt, hvilket læbestifter gerne må. Ordet toptunet får helt ny betydning, hun scorer 12-taller

Ruth is a waitrice with exceptional service skills, at The Railroad Pub since May 2016. This text tells her upbringing with a hardworking single mother in Jutland. The mom told Ruth to lie herself taller when applying for the airline stewardesse job. This resulted in 30+ exiting years of flying, most years as cabine manager. Husband Steen & she meet at a cat show

Ruth og Pia var nære kollegaer, da de fløj som stewardesser og er nu nærmeste veninder.

De har deres helt egen velkomsthilsen, som fotografen har fanget spot on!

Ruth har så lige sagt: "Hvordan går det med patværket?"

Pia svarer så, når grinet har lagt sig: "Tak godt, sådan lidt op og ned!"

har oplevet en del sammen. Vi fornemmer, at nu kommer der noget lidt andet på bordet. Og ganske rigtigt. Det at være stewardesse er vist helt specielt.

Begge lader de skinne igennem, at det bestemt ikke har været kedeligt på nogen måde. Men også at der er oplevelser man lader stå, ikke nødvendigvis bare snakker løs om. En uskreven regel. For som Ruth så malerisk udtaler, mens hun peger væk fra sig selv: "Det, der skete derude, bliver derude".

Det mantra kan vi andre så granske og analysere oppe i vores hjerner, uden nogen sinde at blive klogere, måske bare en anelse misundelige. Ruth læner sig frem og tager igen ordet.

"Hold nu op, jeg løj mig rent faktisk seks centimeter højere, for at kunne blive stewardesse.

Min mor så, at Mærsk søgte stewardesser og opfordrede mig ganske enkelt til at lyve om min højde.

Da vi så skulle måles og godkendes af flyvelægen, var jeg

Ruths mor og Ruth
på vej i byen ...
lange
flotte
ben

Ruths mor som tryllekunstner-assistent for tryllekunstner Ernst - guldlamé-kjolen, egen kreation

skab til Ruth og nu, hvor hun fortæller om morens mangeårige – og mangeartede – udfordringer, iblandet hårdt slid.

”Ja-ja”, slår Ruth det hen, ”så er det heller ikke værre. Men lad mig nu fortsætte. Senere flyttede vi til Studsgaard. For de uindviede kan jeg sige, at det hele ligger – om ikke i umiddelbar nærhed – så i omegnen af Herning og Silkeborg. Derefter røg vi til Strib på Fyn, hvor min mor fik arbejde som husbestyrerinde hos Drasbæk, familien bag tøjdynastiet, stifterne af Dranella. Man må sige, at hun ikke var bange for at kaste sig ud i forskelligt. I to år oplevede vi en ordentlig omgang upstairs/downstairs – altså på egen krop, uden TV-serien – og hørte om de riges ikke altid helt reglementerede

vaner, og om, at gule ærter skal serveres med vodka. Det sidste var vi helt med på.

Desværre endte min mor alligevel med at pådrage sig en rygskaide, som sendte hende i støt-tekorset et stykke tid, og jeg måtte på Th. Langs kostskole i Silkeborg for ikke at komme i uføre. På skolen lærte jeg så alt det, jeg manglede at lære, og min mor kom i en form for revalidering”.

”Men hvordan havnede du så i København” kniber jeg ind i talestrømmen.

”Såmænd også med min mor, og

siden har jeg aldrig set mig tilbage. Inden da blev det til fire skoler for mit vedkommende. Vi kom til Nørrebro, og jeg blev ansat hos DB Brugsmøbler, hvor jeg solgte møbler i fire år. Tro mig. Et fedt job havde jeg hos min darling chef Stjernholm, som i øvrigt tilbød mig forretningen i slutningen af 1990’erne. Men da hang jeg fast i 11.000 meters højde, idet jeg arbejdede for Mærsk, og landede først med et hult drøn, da Sterling-konkursen var en realitet i slutningen af 2008”.

”Ja, det minder os om, at vi lige netop skal til et vigtigt kapitel, altså når vi taler dit arbejdsliv” kvidrer Pia. Ud over at være Ruths veninde har hun også været hendes kollega i luften i tredive år. De to

hele vejen rundt. Vi to, som kender hinanden igennem nogle år, deler i øvrigt passionen med glimmer-glitretøj, selv om hun for længst har overhalet mig med adskillige længder i sofistikere, gennemført stilfuldhed. Og for at det ikke skal være løgn, så stråler og smiler hun i store mængder, øjne og mund konkurrerer om førstepladsen.

Lone Als og Ruth

Ud over det fuldendte ydre er hun varm og sjov, en regulær festbombe. Omvendt forstår hun at tage fat, samt er handlekraftig og kontant. Det sidste må vi hurtigt sande, da hun, efter at have budt den hjemmebagte kage rundt anden gang, uden overgang – og uden opfordringer – udbryder et ”nå, skal vi se at komme i gang, nu ikke mere pjatsnak”. Vi griner, læner os frem på albuerne og lytter.

Ruth er jyde, hvilket hun er svært stolt af og derfor stadig har et – om ikke stærkt – så i hvert fald tydeligt jysk tonefald. Hun fortæller løs mens det ene øjenbryn ryger i vejret; ”ja, jeg er født på Silkeborg-egnen, nærmere betegnet i nærheden af Kjellerup. Faktisk boede vi på et husmandssted derude, hvor kragerne måtte ha’ hjemmesmurte madder med. Jeg er den yngste af to, min bror er kun 14 måneder ældre. Situ-

ationen var lidt speciel, idet min mor fik os begge inden hun fyldte 20 år, hvorefter vores forældre, og dermed familien, blev skilt. Min bror voksede op hos vores far, jeg hos vores mor. Ikke helt normal procedure i de tider, kan man vist roligt sige”. Ruth fortsætter.

”Fra barndommen husker jeg en rigtig træls tid, hvor jeg i flere år stammede helt vildt, kunne ikke tale ordentligt. Måske pga. min skrappe mor. Hun var kærlig, men benhård, sikkert en nødvendighed, situationen taget i betragtning – enlig forsørger, som hun var. Rent faktisk lærte jeg at tale ved at synge. Ja, det lyder mærkeligt, men sådan var det”.

Pia falder ind med et ”jamen, har det noget at gøre med, at du stadig kan finde på at pege i stedet for at snakke, når tingene går lidt stærkt, f.eks. på en biltur, er det en reminiscens fra barndommens stammeri?”

”Jo sikkert nok”, svarer dagens hovedperson. Og fortsætter efter at have tændt en cigaret, ”Vi flyttede en del i min barndom. Efter Kjellerup blev det Stakroge, en by med 258 indbyggere, vil jeg tro – eller måske var det kun 257? Nå, men her blev gravet tørv og min mor var fabriksarbejder på Angli Skjortefabrik i Herning, et område, hvor tekstilindustrien i hvert fald dengang kørte i ydersporet med 200 km i timen. Så min mor syede, så blodet sprang fra neglene, både for fabrikken og hjemme. Den bedst klædte lille pige nord for den Holandske Kystsikring det var mig, min mor var utrolig fiks på fingrene. Til konfirmationen var hun ansat hos Lilly Så kan I selv gætte om jeg lignede en blanding af en fe og en prinsesse?”. Ruth smiler og beder diskret om en omgang til bordet.

Da denne ankommer, konstaterer jeg overfor de andre, at familien er gjort af et helt særligt stof. Set i lyset af mit kend-

næsten færdig med kurset, og de beholdt mig. Sådan kan det gå.

Vi har haft det sjovt på arbejdet, oppe i luften, og også på jorden. Vi skal lige tilbage til slutningen af 1970'erne og til Mærsk. Og fordi jeg hed Møller til efternavn dengang, troede flere, at jeg var i familie med chefen. Hvilket gav lidt respekt og var til at grine af.

Ruth og Agnete nyder et glas medens Ruth fortæller og viser diverse effekter fra tiden i Mærsk

Nå, men måske var vi også lidt rappe i replikken i forskellige situationer. Kan du huske, dengang passagererne altid skulle tilbydes bolsjer inden start?" Pia nikker.

"Ja, bare vi huskede at smile stort nok, gik diverse kvikke bemærkninger ubemærket hen. Vi sagde ting som: Tag et bolsje til hvert øre. Eller: de sorte smager bedst, men dem har vi skam allerede udryddet. Eller dem, der var sure over ikke at få den bestilte vegetarmad.

Til de passagerer sagde vi i diverse afskygninger ting som: jamen, så snupper vi spegepølsen af tallerkenen. Så skulle den være klaret".

Ruth rømmer sig og forklarer lidt om diverse arbejdsopgaver i luften, der tidligere var noget besværlige. Måske som modvægt til alt det sjove. Om hvordan stewardesser var dobbelt flyvende.

Om hvordan diverse varer skulle pakkes og toldplomberes, hvis man da var så heldig at bære titlen *seniorstewardesse*. Så kunne man regne med at stå i bagerste pantry og pakke varer, nogle gange helt op til en værdi af 100.000 kr. Og om hvordan man skulle lære at evakuere en maskine på 90 sekunder. Yderligere om hvordan ingenting, absolut ingenting, var på hjul dengang. "For at sige det på jysk, så var det tem'li' bøvlet dengang". Men ingen beklagelser, kun konstatering.

Der bliver en lille pause, mens servicet ryger ud bagved og toiletbesøg, telefon-tjekning samt glatning af servietter bliver passet.

"Agnete, er du ikke bange for, at loftet simpelthen ryger ned en dag" spørger jeg frækt. Spørgsmålet hentyder selvfølgelig til alle loftsophængene, man kan dårligt stå oprejst uden at få næsen i klamme i JC-relateret tingeltangel af informativ art samt nyt merchandise – eller sagt med andre ord: Pynt og tilbud om at komme til quiz-aften, ølsmagning og andre happenings, tusind ting. Agnete overhører naturligvis spørgsmålet. Disse ophæng har jo også deres berettigelse og er en vigtig del af Hyggestuen.

Tilbage ved bordet proklamerer Ruth, at hun vil fortælle en lille historie om nogle kolleger, der kom i en speciel situation på én af turene. "Jeg ved godt, hvad jeg lige sagde, men I får alligevel denne her. *Derudefra*.

"Men mine vinger, et tørklæde og alle de utroligt fine julekort har jeg gemt. At lande her på JC og få udleveret bluser i samme farve som Mærsk-farven: det er jo simpelthen som at komme hjem. Mit arbejdsliv slutter – i hvert fald farvemæssigt – som det begyndte. Verden er mærkelig en gang i mellem" siger hun, kigger sig smilende omkring i lokalet, og nikker venligt til et par stamkunder.

For lige at binde en knude på eventyret i luften spørger jeg: "Hvad tænkte du, da Sterling stoppede på den hårde måde?". Ruth læner sig frem og siger "Mine planer og ønsker var rent faktisk at blive bartender på et rigtig hyggeligt, brunt værtshus. At det gik i opfyldelse, ved vi jo. Først Postgården, så fulgte Prætoría, 29'eren og nu Jernbanen. Bedre bliver det ikke".

"Men inden jeg stopper min talestrøm og pumper cyklen for hjemadgående, vil jeg nu gerne sige noget om manden i mit liv, min kære mand Steen". Ruth er eftertænksom et øjeblik, så ryger stemmebåndet fra 4. til 5. gear. "Vi mødte hinanden på en katteudstilling, af alle steder, tilbage i 1996. Udtrykket den eneste ene kommer til sin ret her, i vores

tilfælde. Slet, slet ikke som da en kendis i et populært radioprogram førte sig frem med denne hér kommentar: "Der er ikke noget så dejligt som at møde den eneste ene, det er lige vidunderligt *hver* gang". Nej, Steen og jeg har været uadskillelige siden. Vi har boet forskellige steder, blandt andet i hus i Brønshøj, og købte så en skøn lejlighed i Porcelæns Haven på Frederiksberg, hvor vi i det hele taget nyder at være. Vi blev gift i 2006, så vores historie har efterhånden vokset sig lang. Og vi elsker vores ferier sammen, hvad enten det er sommer eller vinter. I den forbindelse kan jeg sige, at jeg har windsurfer certifikat og kører Super-G på ski", kommer det mens hun ser endnu mere kæk ud end sædvanligt.

"Joh", runder Ruth af, "jeg har kysset mange frøer, før jeg mødte Steen. Ventede længe på den helt rigtige". Med disse ord hæver Ruth glasset, hun er rundhåndet med et flot smil i sit bedste festansigt, og vi skåler. Dejlige, sprudlende Ruth. Der er *gang* i den kvinde. Hun er en ener – ingen diskussion dér.

"At lande her på JC og få udleveret bluser i samme farve som Mærsk-farven:

"De sjoveste eksistenser har vi haft med i luften, siger jeg jer. Glemmer aldrig en mand, som klappede mig eftertrykkeligt i måsen, mens jeg var i gang med at servicere række 19 på en tur til Gambia".

"Nå, nej", griber Pia ind "ham satte du da også på plads med bemærkningen: Dét sæde har De vist ikke betalt for, Hr. Sådan talte man jo dengang".

"Ja", grunder Ruth, "han må ha' haft en romantisk IQ som en majscolbe. Og nu vi er i gang med luftrummet, var der jo en tid, hvor de fleste, både politikere og almindelige mennesker, var mere henslængte overfor rygning, også i fly.

Under en flyvning var der dog gået lidt for meget fut i et askebæger, og vi oplevede en hysterisk kvinde, der råbte og skreg om, at det brændte. Da måtte jeg lige mumle et *bare rolig*, og resolut smække låget i, mens hun fik blikket. Gudfaderbevares. Hvor svært kan det være?"

"Kan du huske", spørger Pia, "når vi shoppede eller skulle i nye uniformer?"

"Ja tak", siger Ruth, "hvem fandt egentlig på de alternative størrelser? Det hed jo ikke længere *small*, *medium* eller *large*, i vores verden, men mere: *Normal*, *enorm*, *uhylig*, eller *ih du milde*".

"Ja, jeg ville ikke ha' undværet alle de oplevelser, jeg fik via jobbet som stewardesse og kabinechef, hvilket jeg blev udnævnt til i 1984 efter seks års ansættelse.

For slet ikke at tale om mit 25-års jubilæum i Mærsk. Sikken fest, den glemmer jeg aldrig. Party, farver, blomster, gaver og høj opmærksomhedsværdi. Lige netop det, nogle af vi kvinder ikke kan fordrage, ha-ha".

Hun fortæller dog, at hun ikke har så meget udstyr tilbage fra tiden i Mærsk, hverken ID-kort, uniformer eller kufferter.

Ruth og JC klokken

"Som historien går, var hele besætningen på Gran Canaria, lige landet og ude at spise. Man hyggede igennem, og historiens hovedpersoner – en pilot og en stewardesse – gik et skridt videre. De tog hinanden i hænderne og vandrede en romantisk tur på stranden.

Inden turen havde piloten aftalt med en anden stewardesse, at han skulle passe på hendes taske, og alt var fryd.

Med skoene i hænderne gik de barfodede afsted i sandet, hyggede sig, holdt om hinanden, syntes bedre og bedre om alting. Og fik øje på en tidevandsklippe ude i vandet, en klippe, som

de fra tidligere vidste, ikke var synlig om dagen. En pludselig indskydelse fik dem til at smide alt tøjet, lægge det på stranden, og langsomt svømme ud til klippen. Og tilbage igen. Månen skinnede på havet og de to, som bare nød nuet og især hinanden, vejret var blødt og fint, som en nyvasket bomuldsdug.

Men alting har en ende, for da de løsrev sig fra det hele og var tilbage på stranden, fandt de – ja, ingenting. For tøj og sko var væk, hele møget. En dum og ubehagelig situation, må det ha' været, og sikkert i diametral modsætning til den vidunderlige, næsten uvirkelige oplevelse i vandet under månen.

Pilot og stewardesse komplet nøgne i, om ikke et ukendt land, så ikke det fedeste tableau. Udfordringen lå jo i, at de skulle ha' udleveret nøglerne til

hotelværelserne". Dagens omdrejningsspunkt himler med øjnene, tjekker fri-suren og skifter siddestilling.

"Nå, men som det videre er blevet fortalt, fik de to uheldige besætningsmedlemmer fægtet sig vej ind i hotellets reception, kun lige nødtørftigt dækket på strategiske steder, modtog nøglerne og forsvandt op på hendes værelse. Hvad der ellers har foregået, kan vi tænke os til. Næste morgen, imidlertid, ringede telefonen på hendes værelse og han tog den. Den anden stewardesse var i røret og fablede om tasken".

Her melder sig altså et spørgsmål fra min side, og det er "Og hvad skete der så?".

Svaret kommer prompte "Ja, jeg blev jo stjernetosset" siger Ruth overraskende, øjnene lyner, og en hånd ryger for munden. Fortryllesen er brudt, og vi taber kæben, da det hurtigt går op for os, at det netop *ikke er en historie fortalt i 3. person*.

Stewardessen var simpelthen Ruth, et faktum, hun lige glemmer og ufrivilligt vælger at lade gå offentligt i dag. Hun kommer sig dog hurtigt og fortsætter "Tænk, at vi klarede frisag så længe og kun blev opdaget på grund af at stewardesse-kollegaen ringede rundt om den rådne taske. Og selvfølgelig fordi han tog telefonen. Dobbelt-øv".

Pia synes, en bestemt oplysning passer fint her:

"Ja, det er den gamle snak. Slå ordet *stewardesse* op i en ordbog og du vil finde en henvisning, der siger: *Se under pilot*".

Vi lægger an til en omgang mere – og hygger os - rigtig meget. Ruth knipser en usynlig kagekrumme af ærmet og er slet ikke færdig med at berette.